

Arrest

nr. 150 287 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar Belgische partner leggen op 29 november 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen.

1.2. Eveneens op 29 november 2010 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 5 april 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt geoordeeld dat het bestaan van een duurzame en stabiele relatie niet afdoende is aangetoond.

1.4. Het door verzoekster tegen de beslissingen van 5 april 2011 ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring wordt door de Raad bij arrest nr. 63 921 van 27 juni 2011 verworpen.

1.5. Verzoekster dient op 25 juli 2011 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 januari 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt geoordeeld dat de Belgische partner een OCMW-uitkering geniet die evenwel niet in aanmerking kan worden genomen en de inkomsten van verzoekster zelf niet toereikend zijn.

1.7. Bij arrest nr. 86 660 van 31 augustus 2012 vernietigt de Raad de beslissingen van 24 januari 2012.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 februari 2013 de nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 20 februari 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25/07/2011 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [H.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende, en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

Worden de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen,.

Betrokkene heeft dus niet aangetoond dat zij volodet aan de hierboven genoemde vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 . Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08.07.2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40 ter, al. 2.

De vorige aanvraag vestiging werd geweigerd omdat de Belgische partner onder artikel 60 tewerkgesteld was bij het OCMW. Deze inkomsten worden niet aanvaard. Betrokkene legt nu zelf een contract van onbepaalde duur deeltijdse arbeid voor. Omdat de inkomsten van de partner niet in aanmerking worden genomen baseren wij ons op de inkomsten van betrokkene. Betrokkene legt loonfiches voor van 01/08/2011 tot 01/01/2012, het gemiddelde dat betrokkene per maand ontvangt is € 700. Bovendien blijkt uit het voorgelegde huurcontract dat de huurprijs maandelijks € 470 bedraagt, wat een zeer aanzienlijk aandeel is van de aangetoonde maandelijks bestaansmiddelen. Aangezien de

armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 Euro bedraagt, ligt dit bedrag te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als haar partner te garanderen.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster betoogt in een eerste middel dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen in strijd met artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 52 van de koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Zij wijst erop dat voormelde bepalingen voorzien dat inzake een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de zes maanden een beslissing dient te worden genomen, zo niet dient de gevraagde verblijfskaart te worden afgegeven, en dat in casu deze termijn ruim is overschreden.

2.1.2. Het is niet betwist dat verzoekster op 25 juli 2011 de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie vroeg en dat de in dit verband op 24 januari 2012 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden door de Raad bij arrest nr. 86 660 van 31 augustus 2012 werd vernietigd. Verweerder heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State, zodat voormeld vernietigingsarrest definitief is. Een vernietigde beslissing wordt geacht nooit te zijn getroffen. Het bestuur dient na een vernietigingsarrest de zaak te hernemen na het indienen van de aanvraag maar voor het onderzoek ervan. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een reglementair voorziene termijn van zes maanden, wanneer er gevolgen verbonden zijn aan het verstrijken van deze termijn en wanneer de beslissing die destijds binnen de voorziene termijn getroffen werd vernietigd wordt door de Raad, beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn van zes maanden om een nieuwe beslissing te treffen (cf. RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; Cass. 4 april 2002, AR C000457; J. LUST, “Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?”, noot onder RvS 24 april 1996 nr. 59.125, *T.Gem.* 1997, 102-107 en J. LUST, “De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State”, in I. OPDEBEEK (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151). In casu nam het bestuur op 11 februari 2013 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tijdig werd genomen, waardoor de aangevoerde schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit niet kan worden weerhouden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele motiveringsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

“- [...] De formele motiveringsplicht is hier geschonden vermits er nergens in de beslissing wordt aangeduid over welke bestaansmiddelen de partner van verzoekster beschikt of niet beschikt. Er wordt enkel verwezen naar de inhoud van artikel 40 ter zonder dat de opgesomde voorwaarden van artikel 40 ter getoetst worden op de inkomsten van de partner van verzoekster.

De formele motiveringsplicht is dus duidelijk geschonden.

- Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“De vorige aanvraag vestiging werd geweigerd omdat de Belgische partner onder artikel 60 tewerkgesteld was bij het OCMW.”

Deze motivering is volledig fout. In de vorige beslissing d.d. 24.1.2012 wordt als motivering van de weigering vermeld dat : “Betrokkene legt als bewijs van de bestaansmiddelen een uitkering van het OCMW van haar Belgische partner voor.”

Er is geen enkel verband tussen een uitkering van het OCMW (leefloon) en een tewerkstelling onder artikel 60 van het OCMW.

In het ene geval is er duidelijk een uitkering als leefloon doch in het andere geval is er de tewerkstelling onder artikel 60 en is er sprake van een loon als arbeider of bediende. Bij een leefloon valt men volledig ten laste van de sociale bijstand. Bij een tewerkstelling onder artikel 60 van de OCMW Wet ontvangt men een bruto loon omdat men werkt en van dit bruto loon wordt belasting en sociale zekerheid afgehouden. Men levert dus een bijdrage tot het sociale zekerheidsstelsel. Men profiteert niet van het sociale zekerheidsstelsel.

De motivering naar de vorige weigering vestiging is dan ook volledig foutief en de materiële motiveringsplicht is geschonden.

- In de bestreden beslissing wordt verder als motivering gesteld :

“De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40 ter, al. 2.”

Deze motivering gaat in tegen de motivering van het arrest nr. 86660 van 31 augustus 2012 in de zaak RVV 90512/II, waarin over de bestaansmiddelen van de partner van verzoekster gesteld wordt in de motivering van het arrest :

“Evenwel blijkt dat ook een stuk werd overgemaakt uitgaande van het OCMW van de stad Mortsel, met als hoofding “Resultaat afgesloten berekeningen [... M.B.]” waarin melding wordt gemaakt van de prestaties, door de partner van verzoekster, voor de maanden 1 mei 2011 tot en met 1 september 2011 aan een nettoloon van 1361,70€ (met uitzondering van de prestaties voor de maand mei : 1341,28€).”

In de motivering van het arrest d.d. 31.8.2012 wordt dus duidelijk verwezen naar een netto loon van 1361.70 € van de partner van verzoekster.

Tegen dit arrest werd geen cassatieberoep aangetekend zodat dit arrest definitief is en verwerende partij zich dient te schikken naar de motivering van het arrest, motivering die in kracht van gewijsde is getreden.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat in de thans bestreden beslissing het gezag van gewijsde niet gerespecteerd wordt door verweerster.”

2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen:

“Verzoekster stelt dat de formele motiveringsplicht geschonden is daar nergens in de bestreden beslissing aangeduid wordt over welke bestaansmiddelen de partner van verzoekster al dan niet beschikt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden door te verwijzen naar de bestreden beslissing die stelt:

“De vorige aanvraag vestiging werd geweigerd omdat de Belgische partner onder artikel 60 tewerkgesteld was bij het OCMW. Deze inkomsten worden niet aanvaard.”

Verder wenst verwerende partij op te merken dat tewerkstelling overeenkomstig artikel 60 OCMW-wet, een vorm is van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, met als doel die terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het OCMW is de juridische werkgever en kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever. Het OCMW

ontvangt hiervoor een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever van een vrijstelling van werkgeversbijdragen.

Verzoeksters betoog dat men niet van het sociale zekerheidsstelsel profiteert gaat dan ook niet op.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat zij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

In de mate dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wenst verwerende partij op te merken dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of die overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekster ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag van 25 juli 2011, wat de inkomsten van haar Belgische partner betreft, enerzijds een stuk overmaakte met betrekking tot de berekening van het leefloon van haar partner gedateerd op 22 december 2010 en anderzijds een stuk uitgaande van het OCMW met als hoofding "Resultaat afgesloten berekeningen [... M.B.]" waarin melding wordt gemaakt van de prestaties, door de partner van verzoekster, voor de maanden 1 mei 2011 tot en met 1 september 2011 aan een nettoloon van 1361,70 € (met uitzondering van de prestaties voor de maand mei: 1341,28 €). In de, thans vernietigde, beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 24 januari 2012 stelde verweerder betreffende deze aangetoonde bestaansmiddelen van de partner vast dat het een uitkering van het OCMW betreft, die niet in aanmerking kan worden genomen gelet op artikel 40ter, tweede lid, (eerste streepje,) 2° van de Vreemdelingenwet. In beroep betwistte verzoekster dat haar partner een uitkering van het OCMW genoot, doch wees zij erop dat haar partner als werkmans door het OCMW van Mortsels was aangenomen voor onbepaalde duur.

Bij arrest nr. 86 660 van 31 augustus 2012 vernietigde de Raad deze beslissing op volgende grond:

“De in deze berekeningsstaat vermelde bedragen verschillen dermate van het bedrag van het leefloon (493,54€ per maand) dat een zorgvuldig bestuur ze niet zou kunnen beschouwen als betrekking hebbend op het leefloon dat aan verzoeksters partner werd uitgekeerd. De verwerende partij kon derhalve niet zonder meer verwijzen naar de “uitkering van het OCMW van haar Belgische partner” teneinde te oordelen dat betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.”

De Raad stelt vast dat verweerder in de thans voorliggende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, in antwoord op dezelfde aanvraag, als volgt stelt betreffende de bestaansmiddelen van de Belgische partner: *“De vorige aanvraag vestiging werd geweigerd omdat de Belgische partner onder artikel 60 tewerkgesteld was bij het OCMW. Deze inkomsten worden niet aanvaard.”* Hij motiveert aldus dat de bestaansmiddelen van de Belgische partner die bestaan uit inkomsten afkomstig uit een tewerkstelling op basis van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet) niet kunnen worden weerhouden in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, onder verwijzing naar de weigering van de vorige aanvraag.

De vorige aanvraag betreft de aanvraag van 29 november 2010. De Raad stelt evenwel vast dat deze aanvraag werd geweigerd op 5 april 2011, omdat het bestaan van een duurzame en stabiele relatie niet afdoende was aangetoond. Hierin is geen enkele motivering opgenomen inzake de bestaansmiddelen van de partner ingevolge een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet.

In zoverre dient te worden aangenomen dat verweerder aldus refereert aan de eerdere beslissing die werd genomen inzake de aanvraag van 25 juli 2011 kan de Raad verder enkel vaststellen dat deze beslissing werd vernietigd door de Raad en aldus niet langer aanwezig is in het rechtsverkeer. De Raad ging ook net over tot een nietigverklaring van deze beslissing, omdat het bestuur de aangetoonde inkomsten van de Belgische partner zonder meer beschouwde als een *“uitkering van het OCMW van haar Belgische partner”* en dit zonder de concrete aard van de inkomsten in aanmerking te nemen. Er blijkt dan ook geenszins dat verweerder dienstig naar deze eerder genomen beslissing kan verwijzen om te stellen dat een inkomen afkomstig uit een tewerkstelling op basis van artikel 60 van de OCMW-wet niet in aanmerking kan worden genomen.

In casu kon verweerder ter motivering waarom de inkomsten van de Belgische partner afkomstig uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet kunnen worden weerhouden in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet derhalve niet volstaan met een verwijzing naar de beslissing genomen inzake *“de vorige aanvraag vestiging”*.

In de mate dat verweerder in de motivering van zijn beslissing nog op algemene wijze melding maakt van het bepaalde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name dat de Belgische onderdaan moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dat aan deze voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen niet in aanmerking worden genomen, en vervolgens stelt dat betrokkene *“dus niet [heeft] aangetoond dat zij voldoet aan de hierboven genoemde vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980”*, merkt de Raad op dat dit gestelde niet concreet wordt betrokken op de bestaansmiddelen zoals deze thans werden ingeroepen. Enige duidelijke en begrijpelijke toelichting waarom verweerder de voorgelegde inkomsten van de Belgische partner – waarvan ook niet blijkt dat deze zijn te beschouwen als een leefloon of als een aanvullende gezinsbijslag – niet in aanmerking neemt, ontbreekt andermaal.

Bij gebreke aan een duidelijke en begrijpelijke motivering waarom de inkomsten afkomstig uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet kunnen worden weerhouden bij de beoordeling of de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan de motivering van de thans voorliggende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet als afdoende worden beschouwd. Verzoekster kan aldus worden gevolgd waar zij stelt dat geen motivering is opgenomen in de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden waarbij de inkomsten

van haar partner worden getoetst aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of die toelaat te begrijpen waarom deze niet kunnen worden weerhouden.

In zoverre verweerder in de nota met opmerkingen alsnog uiteenzet waarom volgens hem inkomsten afkomstig uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet kunnen worden weerhouden in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat dit een a posteriori motivering betreft die het gebrek aan motivering in de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet kan rechtzetten en waartegen verzoekster niet op nuttige wijze kon opkomen in haar inleidende verzoekschrift.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een onderzoek van de overige onderdelen van dit middel of van het derde middel dringt zich niet langer op.

2.3. Het gegeven dat de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan in casu verzoekster immers geen bevel om het grondgebied te verlaten geven zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. Als gevolg van de nietigverklaring van de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden valt verzoekster ook terug op een situatie waarin zij tijdelijk opnieuw verblijfsgerechtigd is in België, in afwachting van een nieuwe beslissing van het bestuur inzake haar aanvraag gezinshereniging, en deze situatie is onverenigbaar met het bestaan van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS